

Amsterdam, 29 februari 2000

De aarde draait in 365 dagen **en een kwart dag** rond de zon. Daar we het kalenderjaar op 365 dagen stellen, moeten we eens in de vier jaar er 4 maal een $\frac{1}{4}$ dag bij tellen om de seizoenen over langere tijd synchroon te laten lopen. Bij de Romeinen was februari de laatste maand van het jaar en het ligt voor de hand dat je de schrikkel dag bij het jaareinde telt. September, Oktober, November en December zijn de namen van de maanden die naar de Latijnse cijfers zeven, acht, negen en tien refereren geteld vanaf één Maart

Als vandaag op deze schrikkel dag de computers niet van slag raken dan hebben we het 'millenium' probleem achter de rug en kunnen we onze aandacht richten op andere aspecten van het leven die niet onze welvaart bedreigen.

N.a.v. het verhaal van Mees over clubvorming in het jaar 1902, zal ik proberen mijn verhaal van het ontstaan van de jaarclub 'Patagiato's' in 1962 er naast te zetten. Nu dan: Mijn kinderdroom was om stuurman/kapitein op de grote vaart te worden. Om die de droom in vervulling te doen gaan, koos ik de H.B.S. B richting van de middelbare school. Op school bleken mijn ogen al dermate achteruit te gaan dat men mij toen al liet weten dat ik afgekeurd zou worden voor de zeevaartschool. Een ander toekomstperspectief bezat ik niet. Dan maar eerst in militaire dienst. Eigenlijk ben ik geen 'bèta' gerichte man en besloot om de notariële studie in Leiden aan te vangen omdat die openstond voor niet klassiek geschoolden. Met steun van de Leidse studentendecaan Christiaan van Nispen heb ik in de militaire dienst drie rekesten geschreven om de dienst vervroegd te verlaten en alle drie zijn deze afgewezen. In mijn dienstdienst werd de Berlijnse muur gebouwd en de regering besloot tot een verhoogde paraatheid van het leger en alle dienstplichtigen moesten twee maanden langer dienen. En nu wilde Dirkzwager eerder uit dienst, nu juist besloten was dat men langer moest dienen. Ironisch is het toch wel dat ik de laatste twee maanden van mijn dienstdienst boven de sterkte werd geplaatst: Het Nederlandse leger plus één. Die één was ik. Mijn functie in het leger was: Baakhouder/ meetlint bediende bij de Artillerie Meet Afdeling (de AMA). Ik droeg de verantwoordelijkheid in 's lands wapenrok voor zes rood-witte baken en één meetlint van 50 meter. Daarenboven waren mij nog een twintigtal ijzeren pennen toevertrouwd bijeen gehouden aan een grotere ring om tijdens het meten van een afstand in de grond te prikken Het baken moest ik vasthouden als er met een theodoliet gemeten moest worden door een nog slimmere collega soldaat. Toen er een modernisering werd ingevoerd in het leger door afstanden met radar in te meten en het gedegen meten met het meetlint daarvoor moest wijken, achten ze het niet de moeite waard om mij vertrouwd te maken met dit onderdeel van de moderne oorlogvoering. Ik zou toch over twee maanden afzwaaien. Enfin, dit terzijde.

Ik heb aan het einde van mijn dienstdienst een oriëntatie dag in Leiden geregeld. Met H.B.S. B kon ik mij slechts voor de notariële richting van de Rechtenfaculteit inschrijven. Ik had met mijn oude klasgenoot Sjoerd Gosses, student te Leiden, afgesproken dat hij mij mee zou nemen naar één van zijn vriendjes die notarieel recht studeerde om met hem van gedachten te wisselen. Hij raadde mij ten sterkste af om met mijn vooropleiding in Leiden aan te komen. In Leiden werden de H.B.S.-'ers' door de faculteit ontmoedigd om daar de studie aan te vangen. De Rechten faculteit in Utrecht zou veel inschikkeler zijn om H.B.S.-'ers' toe te laten. En zo is die middag de keuze van mijn Alma Mater bepaald. In de maand juli van het jaar 1962 vond ik in één dag een kamer van 3-bij 4 meter boven de bakkerswinkel in de Adriaan van Ostadelaan en eind augustus zou mijn Utrechtse leven beginnen.

Lou Kakebeeke was een huisvriend van mijn ouders. Voor de goede orde zij opgemerkt dat ik hem bejegende als mijnheer Kakebeeke. Hij was Hoofd van de BB (Bescherming Bevolking) in Zeeland. Wanneer zijn verantwoordelijkheid hem noopte een werkbezoek af te leggen aan een gemeente op Zuid Beveland dan kwam hij steevast langs huize Dirkzwager.

Een paar keer heb ik hem ontvangen in de afwezigheid van mijn ouders. We dronken dan een kop koffie of thee al naar gelang het tijdstip van de dag. Toen hij vernam dat ik in Utrecht zou gaan aankomen, zei hij dat hij een goede patroon voor mij zou vinden. Een goede patroon zou belangrijk zijn, temeer als je in een turbulente groentijd terecht komt en alles is er wild vreemd voor je. Lou had allang bedacht om Jan Jacob Sandberg te vragen. Hij was ook een goede kennis van Mevrouw Sandberg in het Middelburgse.

Lou Kakebeeke, neef van De Casembroot en lid van het studentengezelschap 'Tres' als wel honoraire senator, vertelde mij over de groentijd en gaf mij als advies dat ik geen lid zou moeten worden van de eerste club, de lots club. (Sedert ik het verhaal van Mees gelezen heb, weet ik dat je lots als Lodz schrijft.) Ik weet dit pas achteraf dat hij dit advies gaf. Ik had geen enkele referentie met betrekking tot de inhoud van het advies. Het moet het ene oor ingegaan zijn en te gelijker tijd het andere oor weer uit.

Ik kende Jan Jacob Sandberg niet. Alvorens ik hem ooit gezien had, schreef hij mij een briefje: 'Eerste goede raad van je patroon: Je gaat naar het NCSV novieten kamp in de Waskolk op de Veluwe.' Ik liet hem weten dat ik dat niet zou doen, waarop ik als reactie kreeg: 'GVD, je gaat er wel naar toe, want daar leer je alvast een aantal mensen kennen waar je straks de groentijd mee in gaat.' Ik vond dat NCSV novieten kamp vreselijk. Midden in de bossen in tenten en met corvée. De horloges werden een uur teruggezet, want er was kamptijd. Ik had in mijn diensttijd genoeg in een, met een mede soldaat gedeelde, 'pup' tentje gelegen op de Lünerburger heide. Ik ervoer in die tijd ook een ontluikende liefde voor de Middelburgse Tineke Hoegen, tweede jaars UVSV, die in Utrecht 'Leontine' heette. Ik was van haar afgesneden omdat er geen telefoon was en er stond niet eens een tafel om aan te zitten schrijven. Op de ochtend van de derde dag, de ochtend waar seksuele voorlichting op het programma stond, verschenen er, tot mijn verbazing en tot de verbazing van de kampleiding, twee glimmende taxi's midden in het kamp en dus midden in het bos. Wie die besteld heeft, weet ik niet. Wat ik wel wist is dat ik 'in no time' mijn bullen bij elkaar pakte en in één van de taxi's dook, die ons naar het station brachten. In de taxi's zaten o.a. Rogier van Nieuwenhuizen, Peter Dortmond en Henk Heyster. In de trein besloten we om in de groentijd bij elkaar te blijven. Peter Dortmond had een kamer dichtbij de kroeg, op de Kromme Nieuwe Gracht. Aan het einde van iedere dag kwamen we op zijn kamer bij elkaar om onze wederwaardigheden van die dag uit te wisselen. De woorden van Lou Kakebeeke hebben niet bewust aan de besluitvorming van de jaarclub bijgedragen. De vier uit het 'Waskolk' kamp vormden de nucleus van de jaarclub PATAGIATOS.

Henk Heyster stak een mes tussen de bladzijden van een Grieks-Nederlands woordenboek. Vervolgens wees hij met zijn vinger, met dichte ogen, een plek op de bladzijde aan en daar stond het woord: Patagiatos, hetgeen betekende: Van een stootrand voorzien.

Adriaan Dirkzwager